

лише, сега се издигало голѣмо, красиво училище. Надъ вратата на това училище имало надписъ: „Това училище е построено за бѣднитѣ дѣца отъ тази махла. Тукъ дѣцата ще намѣрятъ безплатно — храна, облѣкло, книги и любезни учители“.

Близо до училището се издигала „Болница за сиромаситѣ“. А край болницата на едно красиво здание имало надписъ: „Народенъ домъ за всички бѣдни старци и бабички отъ тоя градъ. Тукъ тѣ ще намѣрятъ храна и утѣха въ дѣла бока старостъ“.

Отъ врѣме на врѣме единъ бѣлобрадъ дѣдо спохождалъ училището, болницата и народния домъ. Този дѣдо билъ облѣченъ въ черни дрехи: казватъ, че жалѣлъ своята умрѣла бабичка.

Идвалъ старецътъ, прѣглеждалъ, съвѣтвалъ, оставалъ на директора на училището, на главния лѣкаръ и на управителя на народния домъ по трѣбнитѣ за харчене за прѣзъ единъ мѣсецъ пари и отново си заминавалъ нѣкъждѣ...

Дѣцата много обикнали този старецъ и го нарекли: „Баща на бѣднитѣ и сирацитѣ...“

Дѣдо Марко се изкашлилъ и замѣлчалъ.

— Казвай дѣдо, още, още... молѣли се внучетата му.

— Свърши се, дѣца. Сѣщате се кой е билъ оня дѣдо, дѣто правѣлъ тѣзи добрини, нали?...

— Да, да. Бабиниятъ дѣдо... Оня съ намѣренитѣ жълтици... нали, дѣдко?... отговаря най-малкото внуче...

Дѣдо Марко се засмѣлъ. Изсмѣли се и другитѣ дѣца.